

rozh. nejv. soudu čís. 7251 sb. n. s.), nemůže míti vliv na věc smrt zmocnitelovy, ježto plná moc vztahuje se zde na vykonání určitého příkazu a nezanikla proto smrtí zmocnitelovou podle § 1022 obč. zák.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Podle ustanovení § 1022 obč. zák. zaniká plná moc zpravidla i smrtí zmocnitelovou i smrtí zmocněncovou a výjimkou z toho se stanoví v druhé větě téhož zákonného předpisu, že zmocněnec má právo a povinnost jednání dokončiti, nelze-li začaté jednání přerušiti bez zřejmé újmy dědiců nebo vztahuje-li se plná moc i na případ smrti zmocnitelovy. Že tu nejde o tento případ, jest podle obsahu plné moci nepochybné, a o onen případ nemůže tu jíti proto, že provedenou poznámkou pořadí pro zamýšlené zadlužení byl zmocněncův zákrok na základě udělené mu plné moci ukončen, takže, když napotom ujednal po smrti zmocnitelovy s Dr. Sch-em poskytnutí zápůjčky 30.000 Kč, a dal svolení ke vtělení zástavního práva pro poskytnutou zápůjčku na realitách zmocnitelových, jest v tom spatřovati samostatný nový zákrok.

Čís. 12322.

Zůstavitel musí své jméno napsati na konci textu, není však nutné, by bylo umístěno za veškerým textem, jen když jde o jeho podpis.

Obsahem poslední vůle zůstavitelovy jest podle zevnějšku listiny, na níž jest napsána poslední vůle, vše to, co je napsáno na obou stranách listiny, aniž lze v řízení podle § 126 nesp. říz. rozhodovati otázku, co jest rubem a co jest lící listiny.

Nesou-li obě strany listiny podpis zůstavitele, učiněný na jedné straně úplně na konci textu, na druhé straně vedle posledního řádku textu, nelze, pokud jde o vnější úpravu, tvrditi, že poslední pořízení zůstavitelovo není kryto jeho podpisem.

(Rozh. ze dne 3. února 1933, R I 1142/32.)

K pozůstalosti po Františku M-ovi přihlásila se »Volná myšlenka« jako dědička ze závěti a zůstavitelův bratr Jan M. jako dědic ze zákona. Soud první stolice poukázal na pořad práva dědice ze zákona. Rekursní soud poukázal na pořad práva dědičku ze závěti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

V pozůstalosti, o níž jde, byly podány dvě dědické přihlášky, opírající se o různé důvody delační, a to stěžovatelova, opírající se o závěť, a zákonného dědice, popřevšího pravost a platnost závěti, opírající se o zákon. Bylo se tudíž při rozhodování o rolích procesních řídití zásadou § 126 první odstavec nesporného pat., že jest proti dědici, který

se přihlásil ze závěti, přiděliti roli žalobce dědici, který opírá svou přihlášku o delaci zákonnou, avšak jen tehdy, je-li tu závěť zřízená v náležité formě a nepopřená, pokud se týká pravosti. Rekursní soud dospěl k názoru, že tu není taková závěť, leč nelze s ním souhlasiti. Zákonný dědic sice popřel pravost poslední vůle, ale neuvedl jinak konkrétní skutečnosti, které by byly s to vzbuditi v soudu pochybnost o pravosti poslední vůle, a nelze proto k jeho výtce po té stránce ani přihlížeti. Zbývala otázka, je-li sporná závěť zřízena v náležité formě. Závěť jest sepsána v náležité formě, vyhovuje-li podle svých vnějších, ihned nesporně poznatelných vlastností předpisům zákona. Podle § 578 obč. zák. jest holografní poslední pořízení, o jaké tuto jde, sepsáno v náležité formě, je-li sepsáno vlastnoručně zůstavitelem a jím také podepsáno. Že závěť nebyla sepsána naveskrz zůstavitelem, nebylo zákonným dědicem zvlášť tvrzeno. Leč rekursní soud byl, pokud jest rozuměti jeho vývodům, názoru, že tomu tak jest, an v nich praví, že sporná závěť nevyhovuje zákonným ustanovením o formě, ježto rozhodující prohlášení, uvedené na druhé straně čtvrtky papíru, na níž jest napsáno poslední pořízení, jest psáno jiným písmem a jinou tužkou než ostatní prohlášení uvedené na této straně, psané a podepsané zůstavitelem. Leč při posuzování otázky, je-li spis podle zevní formy napsán naveskrz zůstavitelem, rozhoduje okolnost, je-li uvedený poklesek hned na první pohled poznatelný. To však z listiny samé na první pohled zřejmým není. Úvahy, z nichž vychází rekursní soud, zabývají se už vnitřní platností závěti, kterou však nepřísluší řešiti nespornému soudci. Neobstojí také výtky činěná zákonným dědicem a sdílená rekursním soudem, že prohlášení poslední vůle není podepsáno zůstavitelem. I tu rozhoduje, ano jde o zevní formu, zase jen to, co se jeví na první pohled, při čemž jest uvážiti, že zůstavitel sice musí jméno své napsati na konci textu, že však není nutným, by bylo umístěno jméno zůstavitelovo za veškerým textem, jen když jde o jeho podpis. Obsahem poslední vůle zůstavitelovy jest podle zevnějšíku listiny, na níž jest napsána poslední vůle, vše to, co jest napsáno na obou stranách této listiny, aniž lze v tomto řízení rozhodovati otázku, co jest první a co jest druhou stranou této listiny. Nesou-li obě strany této listiny podpis zůstavitele, učiněný, jak jest z listiny ihned zřejmo, na jedné straně úplně na konci textu, na druhé vedle posledního řádku textu, nelze, pokud jde o řešení vnější formy, tvrditi, že poslední pořízení zůstavitelovo není kryto jeho podpisem. Pokud rekursní soud dospěl k opačnému názoru úvahou založenou na srovnávání toho, jakou tužkou a písmem jest psáno prohlášení zůstavitelovo o jeho dluzích a jeho rozhodující prohlášení, pustil se zřetele úkol nesporného soudce omezený jen na řešení otázky týkající se zevní formy a zabýval se tím již otázkou vnitřní platnosti závěti, kterou lze řešiti jen sporem. Nelze také přihlížeti k výtce zákonného dědice o nedostatku dobrého rozmyslu a rozvážení na straně zůstavitelově (§ 565 obč. zák.), neboť tu jde zase o uplatňování vnitřní neplatnosti závěti, o níž lze rozhodnouti jen sporem. Za toho stavu věci bylo přikázati roli žalobce zákonnému dědici, tak jak učinil první soud.